

De Duistere Stroom

Jirelle - tweede boek

CASS VANDIJK

Eerste druk, juni 2004
© 2004 Cass van Dijk
Schilderij omslag: Monique Paauwe

ISBN: 90-8539-025-7

Uitgever: Free Musketeers

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Duistere Stroom

Wat vooraf ging: korte samenvatting van Jirelle

Jirelle is een jonge vrouw, die als verschoppeling net buiten het dorp leeft waar ze geboren is. Haar jeugd is moeilijk geweest. Dat haar moeder bij haar geboorte is gestorven, heeft haar vader haar nooit kunnen vergeven; hij reageert zijn onvermogen met zijn verlies om te gaan op haar af in de vorm van beschuldigingen en slaag. Als ze twaalf is, overlijdt ook hij. Daarmee komt ze definitief buiten de gemeenschap te staan. Niemand neemt het voor haar op, zelfs niet als ze het slachtoffer wordt van een groepsverkrachting die ze maar ternauwernood overleeft. Ze voorziet in haar levensonderhoud als kruidengenezeres. Eenzaam en verbitterd bevecht ze een karig bestaan. Jirelle beschikt echter over een grote, innerlijke kracht en bijzondere vermogens. In haar boshutje is ze zich daar niet bewust van, maar dat verandert als ze ontvoerd wordt door de *aer'hûmli*, een elfachtig volk voor wie magie iets vanzelfsprekends is. De *aer'hûmli* hebben haar nodig in hun strijd tegen Sh'tin, heer van het Duister, een immens kwaadaardige energievorm die vijandig is aan al het lichte, al het levende op de wereld. Zijn terreur is vernietigend. De *aer'hûmli* bestrijden hem al eeuwenlang met behulp van hun ver-ontwikkelde, energetische vermogens: Aardkracht (het fysieke niveau), Voelkracht (het emotionele niveau) en Geestkracht (het mentale niveau).

De ontvoering blijkt een zegen in vermomming te zijn, die voor Jirelle een nieuwe wereld opent. Hoewel ze dat niet altijd zo ervaart en zich dan met verbeten koppigheid tegen haar omgeving afzet, komt ze gaandeweg steeds meer thuis in haar eigen kracht en identiteit. Door de Aardkrachtraining leert ze haar lichaam en haar aardse verlangens kennen, ze leert genieten en ontdekt de beperkingen en mogelijkheden van haar aardse bestaan. Nieuwe vrienden en vijanden brengen haar in contact met haar gevoelens, waardoor ze zonder angst met emoties leert omgaan. Haar denkbeelden zet ze af tegen die van de maatschappij waar ze in is beland en vooral tegen die van haar collega's en vrienden, die met haar meedenken, haar tegengas bieden en zonder reserves zowel de gekste als de meest diepgaande dingen met haar bespreken. Vijanden die haar krachten voor zichzelf willen gebruiken, of onder invloed van Sh'tin haar vernietiging nastreven, ondergraven haar prille gevoel van zelfvertrouwen. Maar het groeiend aantal vrienden dat ze krijgt, ook onder haar trainers en leidinggevenden, vormt hiervoor een stevig tegenwicht. De belangrijkste is Ziv'vanja, waarmee ze samen studeert en later bij de strijdkrachten terechtkomt. Zo raakt ze betrokken bij het moeizame gevecht tegen Sh'tin.

Door dit alles heen vlecht zich Jirelles liefde voor haar ontvoerder Ir'yn, een bijzonder fascinerende man met veel wijsheid, macht en liefde, die haar keer op keer confronteert met haar onzekerheden en haar stimuleert op elk niveau zichzelf te worden. De intensiteit en de diepgang van hun band schrikken haar in eerste instantie af; haar onverwerkte verleden maakt dat ze zich niet voor hem durft open te stellen. Ze belandt in een liefdesrelatie met Foa'chid, een zachte man die zegt naar een hogere liefde te streven en weinig met het aardse te maken te willen hebben. Foa'chids zelfbeeld klopt echter al evenmin als zijn beeld van haar. Hun relatie loopt spaak als Jirelle sterker wordt en hoger opklimt op de maatschappelijke ladder.

Jirelle wordt deel van het team rond Ir'yn en zijn rechterhand Evin'sata, dat leiding geeft aan de strijdtroepen. Ze werkt nauw samen met Wur'the en Toun'te, allebei geduchte Strijders en strategen. Terwijl ze de strijd aanbindt met Sh'tin op het slagveld en met haar eigen schaduw in haar innerlijk, groeit ze steeds meer uit tot de sterke, evenwichtige vrouw die ze in wezen is. Ze blijft hierdoor de aandacht trekken van Mir'tuen, de Asth'loth van de *aer'hûmli*. De titel betekent 'zij die leven geeft': deze allerhoogste machtspositie binnen dit volk is van oudsher voorbehouden aan vrouwen, omdat mannen, niet in staat kinderen te baren en te voeden, evenmin geschikt worden geacht een volk te leiden. Mir'tuens macht is absoluut. Jirelles Aardkracht, die net als die van Ir'yn sterk en goed ontwikkeld is, is Mir'tuen een doorn in het oog, evenals de groeiende band tussen Jirelle en Ir'yn. Als Asth'loth volgt

Mir'tuen namelijk strikt de traditie, die enkel Geestkracht hoogacht. Ze is een zeer intelligente, maar koude en verbitterde vrouw, in een pervers machtsspel verwickeld met haar rechterhand Ir'yn, afhankelijk van zijn kracht en invloed, maar tegelijkertijd altijd erop uit zijn positie te ondermijnen en hem naar haar hand te zetten. Ondanks al haar weerstand tegen Jirelle kan ze echter toch niet om haar kwaliteiten heen. Als Wur'the gevaarlijk ziek wordt en Toun'te en Evin'sata ten prooi vallen aan Sh'tin, benoemt Mir'tuen Jirelle tot Ir'yns onderbevelhebber. In deze positie krijgt Jirelle steeds beter zicht op alles wat er schort aan de maatschappij van de *aer'hûmli*. De overdreven nadruk op Geestkracht leidt tot disbalans en misstanden. Zo gaat er veel energie verloren die eigenlijk nodig is voor de strijd tegen het Duister. Daarnaast is ook de vijandschap tussen *aer'hûmli* en mensen een struikelblok in het offensief tegen Sh'tin. Angst en minachting overheersen; samenwerking is er nauwelijks.

Een Asth'aloth uit vroeger tijden, Ar'wyne, is er ooit in geslaagd, de drie basisKrachten zodanig te laten samengaan dat ze er licht mee kon opwekken. Met dit lichtwapen heeft ze toen Sh'tin een zware slag toegebracht. Ze betaalde hiervoor met haar leven. Op haar sterfbed heeft ze voorspeld dat ze terug zou keren om de strijd opnieuw aan te voeren, als er ooit voldoende steun zou zijn om Sh'tin werkelijk te verslaan. Hoewel het Jirelle en Ir'yn niet lukt het lichtwapen zo sterk te krijgen als Ar'wyne kon, kunnen ze er wel contact mee maken.

Intussen verouderd Mir'tuen zienderogen. Doordat ze zich alleen van Geestkracht bedient, kan ze haar verouderingsproces niet voldoende remmen om de gemiddelde levensduur van haar volk te bereiken, die veel hoger ligt dan die van de mensen. Bij het terugkijken op haar leven beseft ze tekortgeschoten te zijn. Ze voelt zich gedwongen haar vooroordelen opzij te zetten bij het zoeken naar een geschikte opvolger. De nieuwe Asth'aloth zal haar volk over nieuwe wegen naar een evenwichtiger bewustzijn en een grotere weerbaarheid tegenover het Duister moeten leiden, beseft ze, en daarom valt haar keuze onontkoombaar op Jirelle.

Benoemd tot Asth'aloth en met Ir'yn aan haar zijde gaat Jirelle de laatste slag in. Dankzij het lichtwapen slagen ze erin Sh'tin voor lange tijd uit te schakelen. Deze adempauze in de strijd moet hun de kans geven ingrijpende hervormingen door te voeren in hun maatschappij, zodat ze beter op de heer van het Duister zijn voorbereid als hij terugkomt.

Eindelijk wordt dan de relatie tussen Ir'yn en Jirelle een feit. De vele misverstanden tussen hen zijn uit de weg geruimd en Jirelles zelfvertrouwen is sterk genoeg geworden om de intensiteit van hun liefde te kunnen dragen. Hun eerste nacht samen bekroont de lange weg die ze hebben afgelegd met en naar elkaar. Even gunnen ze zichzelf de tijd te genieten van hun geluk, voor ze de verantwoordelijkheden jegens hun volkeren weer op hun schouders zullen nemen.

Dan maakt een duister visioen hun ervan bewust dat Sh'tin weliswaar tijdelijk verdwenen mag zijn, maar dat er vele anderen kunnen putten uit de Duistere Stroom en er onnoemlijk veel kwaad mee kunnen aanrichten. Hoewel ze er op dat moment weinig aan kunnen doen, nemen ze de boodschap ter harte.

Tenslotte wordt de oude mythe van Ar'wyne vervuld: een magische toon kondigt haar wedergeboorte aan en wijst Jirelle en Ir'yn aan als de ouders die haar groot zullen brengen. De voorwaarden voor haar terugkomst zijn vervuld. De Tijd van de Lichtstorm is aangebroken.

Voor Dienie

Trouwste
en meest inspirerende
klankbord
dat een schrijver
zich kan
wensen

Met dank
en
liefs

En verder met speciale dank aan:

- Monique Paauwe, voor het mogen gebruiken van haar bijzondere schilderij
- Hilde Vanderlinden, voor het mogen gebruiken van haar prachtige gedicht "Gij" (pag. 543 en 782)
- mijn trouwe proeflezers Myriam, Cobi, Brigitte, José, Ina, Monique en Agathe voor hun kritiek en inspiratie
- Fred, mijn onovertroffen webmaster, voor het ontsluiten van een venster op Jirrelles wereld
- en natuurlijk aan Rob, mijn lief, voor zijn nooit aflatende steun

Deel 1

Met snelle passen liep Krunia door de donkere gangen van de *mon'airu*. Er wachtte haar een belangrijke taak vannacht. Ze kon haast niet wachten eraan te beginnen, maar eerst moest ze zich van haar avondverplichtingen kwijten zodat niemand iets zou vermoeden van haar andere plannen. Hoewel iedereen in haar studiecentrum haar vreesde, wist ze als geen ander hoe kwetsbaar haar positie was. Zij was de leider omdat ze de machtigste was, degene met de sterkste Krachten en de meest genadeloze als het erom ging haar doel te bereiken - en dat moest ze voortdurend opnieuw bewijzen. De schattende blikken die haar sinds gisteren werden toegeworpen waren haar niet ontgaan. Evenmin als de subtiele verschuiving in de Krachtstromen: er was duidelijk iets gebeurd in de wereld dat het machtsevenwicht had veranderd. Maar ondanks de aanpassingen in de rituelen de vorige avond had ze niet kunnen ontdekken wat die verandering inhield, noch of die gunstig of ongunstig was voor hun doel en voor haar persoonlijk. Haar *airudi* hadden haar nauwlettend in de gaten gehouden bij elke handeling van het ritueel. Ze wist precies wat ze zich afvroegen: had ze de verandering gevoeld, wist zij misschien al wat er aan de hand was, had ze al een manier gevonden er gebruik van te maken of was dit juist een goed moment haar aan te vallen en haar positie te ondermijnen? Krunia snoof minachtend terwijl ze de lange gang naar de centrale zaal inliep. Ze had haar *airudi* hun gebrekkige afscherming laten berouwen. Op het eind van het avondritueel had ze iedereen, zonder uitzondering, even pijnlijk herinnerd aan haar grote macht. Nog terwijl ze waren afgeleid door de vernietigende pijn die ze in hen had opgeroepen, had ze hun tegelijkertijd een nachtmerrie bezorgd waaruit zelfs de meest geharde van haar volgelingen zwetend en bevend was wakkergeschrokken vannacht. Haar positie mocht dan kwetsbaar zijn, zij was dat zeker niet. Hun aasgierenmentaliteit baarde haar geen zorgen. Maar de moeite die het haar had gekost het ritueel op die manier te volbrengen deed dat wel degelijk. Het zou een eenvoudige handeling moeten zijn voor iemand met haar vermogens. Iets in de verstoring van de Krachtstromen had ook haar Kracht aangetast en vannacht zou ze ervoor zorgen dat ze precies wist wat dat was, waarom het zo was en wat ze eraan kon doen. Zodra ze het avondritueel had volbracht, zou ze zich daaraan gaan wijden. Alleen. Want hoewel het offer dat ze ging brengen heel wat gemakkelijker en sneller tot stand zou komen met de hulp van haar rechterhand Joa'gud, vertrouwde ze hem nog minder dan de anderen. Hij zou de eerste zijn haar te vernietigen als hij dacht daar een kans voor te krijgen. Die kans zou ze hem niet geven.

De nacht was al een eind gevorderd voor ze eindelijk met haar eigen ritueel kon beginnen. Haar wrede optreden van de vorige avond had haar *airudi* hun plaats gewezen, niemand had meer iets durven laten merken van de wens haar te zien vallen. Het nadeel daarvan was echter, dat ze zich nu ook gedwongen hadden gevoeld hun waarnemingen met haar te delen. Bijna iedereen had wel iets te melden gehad over de verstoorde Krachtverhoudingen. De dwazen, of haar iets zou ontgaan wat zij wel konden merken. Er was veel kostbare tijd verloren gegaan met het beantwoorden van hun vragen, maar eerst een harde hand en dan vriendelijkheid was een onfeilbare techniek. Ze twijfelde er niet aan dat vrijwel al haar *airudi* nu rustig sliepen in de zekerheid dat Krunia over hen waakte. Degenen die zich niet zo gemakkelijk meer lieten leiden, zoals Joa'gud, daarvan moest ze er maar op vertrouwen dat die bang genoeg waren voor haar macht om haar niet voor de voeten te lopen.

Krunia glimlachte naar het jongensgezicht dat zich bleek aftekende tegen de zwarte rotsen om hen heen. Haar Krachtveld hield hem in bedwang en stil, maar zijn ogen schoten angstig heen en weer van haar gezicht naar het zwartglanzende, stenen altaar en zijn lichaam beefde. Teverreden nam ze hem op. Hij was nog een jongen, maar bevond zich reeds

op de drempel van manworden. Hij was perfect voor haar doel. Ze hield hem op zijn plaats terwijl ze zich langzaam ontkleedde, haar blik in de zijne, haar handen traag en sensueel op haar eigen weelderige vormen. Ondanks zijn angst nam opwinding bezit van hem en ze glimlachte opnieuw. "Je hebt gedroomd," zei ze zachtjes, "gedroomd van een vrouw als ik. Geef het toe." De ogen van de jongen volgden onwillekeurig haar handen en hij kreunde van angstig genot. Krunia voelde haar Krachten toenemen nu ze gevoed werden door zijn emoties. "Wel, je dromen zullen verbleken bij wat je vannacht zult ervaren," beloofde ze hem. "Je betaalt ervoor met meer dan je leven... maar ik denk dat het je die prijs wel waard is." Met haar mes begon ze zijn kleren te verwijderen. Ze streekte hem, zijn groeiende opwinding versterkend, maar de punt van het mes in haar ervaren handen liet hem tegelijkertijd voelen hoeveel reden hij had bang te zijn. Voor haar was dit mengsel van doodsangst en lust dronkenmakend, koppiger dan de beste en oudste wijn. Het was haar favoriete Krachtbron en de heftigheid van zijn emoties in dit vroege stadium van het ritueel was veelbelovend. Nog even speelde ze met hem. Toen hield ze het mes bij zijn keel, nam zijn kloppende geslacht in haar andere hand en verbond zich met zijn Aardkrachtcentrum. Ze had zich niet vergist: hij was sterker dan elk van haar vorige slachtoffers. Hij was meer dan volmaakt geschikt.

Ze wekte zijn Aardkracht. Terwijl ze de diepe, warme gloed die ontstond absorbeerde, dwong ze de rest van zijn energie naar haar wil, gebruikte die om zijn ontluikende seksualiteit te versterken in een voortdurende rondgang, tot er niets anders meer voor hem kon bestaan dan zijn verlangen naar haar. Ze wachtte op een teken van zijn overgave. Toen dat uitbleef, likte ze langzaam haar lippen en liet hem los. "Koppig dus," stelde ze genietend vast. "Dat belooft wat... kom, neem je gemak er maar van." Met haar Krachtveld hief ze hem van de grond. Ze legde hem op zijn rug op het zwarte altaar, waar tot haar verrassing al duistere vormen omheenzweefden in afwachting van het offer. Dat was snel - te snel? Misschien was de jongen zo sterk dat de Duistere Stroom hem allang had opgemerkt en naar hem verlangd had. In dat geval was er niets aan de hand. Maar het was ook mogelijk dat hun snelle verschijnen een gevolg was van de verstoringen in de Krachtverhoudingen en in dat geval... Ze huiverde ongewild bij die gedachte. Het dienen van de Duistere Stroom was als het balanceren op de punt van een zwaard, een pijnlijk-subtiel evenwicht dat geen ruimte liet voor vergissingen. Ze moest weten wat er mis was. Onwetendheid was levensgevaarlijk in haar positie. Zwevend verhief ze zich boven het altaar, neerkijkend op de jongen, haar lichaam verlicht door het maanlicht dat hem net niet bereikte. Opnieuw versterkte ze energetisch zijn lustgevoelens. Toen zweefde ze omhoog tot ze knielend op hem zat. Ze boog zich voorover om hem met open mond te kussen. Hij draaide zijn hoofd af.

Geschokt keek ze hem aan. Hij zou niet in staat mogen zijn zich te bewegen, haar controle was absoluut - er was iets helemaal verkeerd. Even ontstond er in haar een kil gevoel van angst, dat ze nog sneller onderdrukte dan het was opgekomen. Hoe het mogelijk was wist ze niet, maar dit kind had een actieve Geestkracht. Ongetraind, maar wakker en ongewoon sterk - hoe had haar dat kunnen ontgaan? Grondig begon ze een afscherming aan te brengen. Het was niets te vroeg; hoe ongetraind hij ook was, hij deed onbewust wel degelijk een poging contact te leggen met een ander. Ze kon voelen hoe hij uitreikte naar die geest voor hulp en kapte de verbinding ruw af. Dit kind was van haar! Goed, dus hij was sterker dan ze had verwacht... des te beter. Ze had nog tijd genoeg. Met al haar vaardigheid begon ze hem op ieder niveau te prikkelen, haar mes zolang terzijde leggend, al haar aandacht erop gericht hem buiten zichzelf te brengen van opwinding en schuldig verlangen. Het duurde veel langer dan ze verwacht had, maar tenslotte trok ze haar bezwete lichaam iets van hem terug en bekeek tevreden het resultaat. Hij was de hare, of hij het zelf al beseftte of niet. Ze was zeker van hem en van zichzelf, maar besloot toch geen onnodig risico te lopen dat dit ritueel op een kritiek moment verkeerd zou

gaan. De nacht was bijna voorbij. Het was tijd haar grootste bondgenoot en krachtbron op te roepen. Geen Dienaar van de Duistere Stroom kon om de Heer van het Duister heen, maar slechts weinigen waren ooit verder gekomen dan dansen aan de touwtjes van die intens kwaadaardige entiteit. Het eiste een enorme Krachtbeheersing, een vlijmscherpe intelligentie en een grenzeloze wreedheid om een ander contact tot stand te brengen - zoals zij had gedaan, vele honderden jaren geleden, toen ze Sh'tin had weten te overtuigen van het wederzijdse voordeel dat hun samenwerking zou opleveren. Zijn hulp had haar op haar hoge positie gebracht. Zijn hulp zou haar ook vannacht bezorgen wat ze hebben wilde.

Krunia greep het mes. Met de punt trok ze rond elk van haar borsten een cirkel. Toen boog ze zich over de jongen heen en begon hem te bespelen zoals alleen zij kon. Dit was haar grote gave: het tot stand kunnen brengen van die volmaakte balans tussen dierlijke lust en doodsangst in elk willekeurig slachtoffer, het punt van balans dat kwetsbaar maakte voor overheersing en misbruik. Wie in dat wankele evenwicht gevangen zat, was geen baas meer over zijn eigen energie. Zij was de onbetwiste meester op dit gebied; als ze maar voldoende tijd tot haar beschikking had, vond ze altijd een manier iemands levenskracht af te tappen en te gebruiken zoals het haar goedgevoel. Maar tijd was vannacht niet haar vriend. Sh'tin kon haar helpen de jongen sneller te breken en zijn levensenergie beschikbaar te krijgen, die haar de kracht zou geven te putten uit de anders zo hermetisch gesloten informatiestromen van het Licht. Daar lag de kennis die ze nodig had. Ze zou zichzelf een andere keer wel het genot gunnen het werk helemaal alleen te doen. Zich opnieuw oprichtend zocht ze de blik van de jongen. Hun lichamen waren glibberig van hun beider bloed. Ze had genadig haar mes tot nog toe alleen gebruikt om bloed te trekken en hem buiten zinnen te brengen van angst, niet om hem dodelijk te verminken, en met een vaag gevoel van woede zag ze hoe zijn blik walging verried toen hij die over haar lijf liet dwalen. Hij had inmiddels als was in haar handen moeten zijn. Gevangen tussen onhoudbare driften en verlamdende doodsangst had hij nog slechts in staat moeten zijn de wensen uit haar ogen te lezen in het verlangen haar alles te geven wat ze van hem wilde. In plaats daarvan had hij de brutaliteit zijn afkeer voor haar te tonen. Zijn walging was echter niet sterk genoeg de wilde lust van zijn lichaam te beheersen, ze voelde de hitte van zijn jonge mannelijkheid tegen haar aandrukken. Om het altaar heen verdrongen zich de vormeloze schaduwen die hun aandeel van de kracht van de jongen kwamen opeisen. Ze glimlachte. Haar bondgenootschap met de Heer van het Duister gaf haar ook in dit opzicht een groot voordeel. Ze zouden genoeg moeten nemen met wat er over was nadat Sh'tin en zij met de jongen klaar waren, zij had niets van ze te vrezen. De jongen was van haar. Traag pakte ze zijn hand en liet die over haar bloedende borsten glijden, haar onderlichaam tegen hem aanwrijvend tot de blik van walging uit zijn ogen verdween. Daarna hield ze zijn bevende hand omhoog, tussen hen in. Ze boog zijn wijsvinger achterover tot die brak, met een droog, knappend geluid, en hield het mes er tegenaan. Zichzelf iets in de lucht verheffend bracht ze haar vochtige opening in positie. Ze verscherpte de controle over zijn energiestromen. Toen, op precies hetzelfde moment, sneed ze zijn vinger af en liet ze zich over hem heenglijden, haar genot puttend uit de overweldigende golf van tegenstrijdige emoties die door de jongen heenjoeg. Ze voedde zich ermee, laadde zich op, tot de kracht van zijn levensenergie haar in een veranderde staat van bewustzijn bracht. Van daaruit zond ze het teken uit van het verbond tussen Sh'tin en haar, met haar Geestkracht reikend naar haar duistere bondgenoot.

Er kwam geen antwoord. De schok van dat besef deed haar botten verkillen en bracht haar met een klap terug in de normale werkelijkheid. Ze bevocht haar paniek. Eén antwoord had ze nu gevonden: wat er ook mis was met Sh'tin, hij had zich teruggetrokken uit de Krachtstromen en daarmee het evenwicht grondig verstoord. Er waren tegenkrachten aan het werk zoals ze nog nooit eerder had meegemaakt. Geen wonder dat ie-

ders Krachten haperden en dat de rituelen niet verliepen zoals ze moesten - de balans was weg en daarmee ook hun vermogen de Krachtstromen naar hun hand te zetten. Ze moest nadenken. Onverschillig maakte ze zich van de jongen los. Ze zweefde naar de grond, over de haag van smachtende schaduwen heen. Hun ongewoon gretige honger naar levenskracht was hiermee ook verklaard. Veel van de zwakkere Krachten hielden zich in stand door hun verbinding met Sh'tin, een verbinding die nu was weggefallen. Om te overleven moesten ze nieuwe voedingsbronnen zoeken. Haar snelle verstand zocht al naar wegen de veranderde omstandigheden naar haar hand te zetten. Misschien kon zij die hongerende Krachten aan zich binden. Ze zou een vervanger moeten vinden voor haar verloren bondgenoot, en snel, voor ze haar positie en haar leven zou verliezen aan Joa'gud en zijn volgelingen. Ze twijfelde er niet aan dat hij zou toeslaan zogauw hij ook maar zou vermoeden dat ze zwak stond. Het zou niet meevallen compensatie te vinden voor wat Sh'tin voor haar kon doen. Maar misschien waren de verzamelde vermogens van de zwakkere schaduwen net voldoende - ze moest in ieder geval maar beginnen met het voltooiën van dit offer en alle kracht van de jongen aan hen overlaten, daarmee een nieuw verbond sluitend. Ze had weinig keus. Met boze geschoktheid besefte ze hoe snel de machtsverhoudingen verschoven waren: nog geen twintig hartslagen geleden had ze geweten dat ze de felbegeerde levensenergie van de jongen slechts met Sh'tin hoefde te delen; nu wist ze even zeker dat ze zelfs haar rechtmatige portie beter kon opgeven. Welke tegenkrachten er ook aan het werk waren en Sh'tin hadden uitgeschakeld, het waren krachten om rekening mee te houden, krachten die met schrikwekkende snelheid het eeuwenlange, stabiele evenwicht verbrijzeld hadden.

Krunia draaide zich om naar het altaar om het ritueel af te maken. Ze zou moeten opschieten, de dageraad was niet veraf meer. Voor ze echter ook maar één stap had gezet, verstarde ze, al haar aandacht opgezogen door een nauwelijks waarneembaar geluid dat haar Geestkracht binnensloop. Vaag als het was vervulde het haar met afgrijzen. Toen het verder aanzwol, sloot ze haar ogen en viel op haar knieën, overvallen door een plotselinge zwakte. De honderdduizenden Geeststemmen, altijd op de achtergrond aanwezig, verstomden tot er niets anders meer te horen was dan die steeds sterker wordende toon, de klank die ze van alles het meeste vreesde, de klank die aankondigde dat de *ver'ronn dai'er*, de Tijd van de Lichtstorm, was aangebroken. De onverdraaglijk heldere toon overspoelde haar. Terwijl ze hulpeloos op de grond lag en haar maag zich keer op keer omdraaide, stond de betekenis van deze gebeurtenis haar vreemd genoeg haarscherp voor de geest. Dit was de tijd waar de voorspellingen van spraken, de tijd waarin het evenwicht tussen Licht en Duister voor altijd zou veranderen. De Ziel wiens reïncarnatie nu werd aangekondigd, zou de spil zijn waar deze veranderingen om draaiden - ten goede of ten kwade lag niet vast, maar was afhankelijk van de ontwikkeling die die Ziel in dit leven zou doormaken. In Krunia's geest kwam de klank tot een allesdoordringend, allesdoortrillend hoogtepunt. Eén moment kon ze zelfs niet meer nadenken. Toen was het stil. Zonder zich te verroeren wachtte ze tot ze zich wat sterker voelde. Ze wilde dat ze niet in deze tijd hoefde te leven; een wens die ze ongetwijfeld deelde met iedereen die zich verbonden had met de Duistere Stroom. Maar ze leefde wel degelijk in deze tijd. Haar taak was duidelijk. Het aangekondigde kind moest gevonden worden voor het opgroeide en dan hetzij gedood, hetzij gebonden worden. Het doden zou de snelste en zekerste manier zijn de naderende crisis te bezweren. Zonder spil waaromheen de tegenkrachten konden bewegen zou de Lichtstorm niet in staat zijn het Duister te verdrijven. Maar het was haar taak verder te denken dan alleen haar levensduur. De Ziel die zo vastberaden en doelgericht was teruggekomen op deze wereld zou dat ongetwijfeld nog eens kunnen doen als dit prille leven in de kiem gesmoord werd. Als zij dit kind in handen kon krijgen en het kon laten binden door de Duistere Stroom, zou er een nieuw evenwicht ontstaan dat het Duister begunstigde. En alle kennis die Krunia bezat over de Ziel van dit kind en de an-

dere levens van die Ziel maakte duidelijk dat het heel goed mogelijk was het voor het Duister te laten kiezen - de innerlijke strijd was altijd gegaan over de keuze tussen liefde en haat, tussen vrede en oorlog, en tot nog toe was de balans altijd naar de kant van haat en oorlog doorgeslagen. In Krunia's vaardige handen zou die keuze opnieuw gemaakt worden, maar dan definitief.

Moeizaam werkte de naakte vrouw zich omhoog van de grond. Ze was uitgeput en haar werk moest nog beginnen. Zogauw ze terug was in de *mon'airu* moest ze haar volgelingen op pad sturen met de opdracht het kind te zoeken en bij haar te brengen. Ze zouden het alleen mogen doden als er geen andere mogelijkheid overbleef, als de keuze zou zijn het kind te doden of op te geven. Krunia's machtsgebied, dat zich uitbreidde over de wereld, zou nog sterker moeten worden, overal waar haar *airudiz* zouden gaan. Haar vermogen tot controle zou tot het uiterste beproefd worden bij een zo grote versnippering van haar Krachten en nu ze Sh'tins hulp moest missen, kon ze er maar beter voor gaan zorgen dat ze daar een vervanging voor vond. Haar ogen gleden naar het altaar. Daar onthulden de eerste zonnestrallen van deze dag het resultaat van haar verbroken concentratie: de jongen was spoorloos verdwenen, evenals de schimmen die hem omringd hadden. Ze vloekte gefrustreerd en spande haar vermogens zover mogelijk in om hem terug te vinden. Ze trof een leegte aan. Nogmaals verkende ze de hele omgeving, met hetzelfde resultaat: er was geen spoor meer van zijn Geest te voelen. Met een zucht verhief ze zich in de lucht en begon aan de terugtocht naar haar *mon'airu*. De jongen was ongetwijfeld dood. Ze vermoedde dat de honger van de schaduwkrachten te groot was geweest, ze hadden hem waarschijnlijk leeggezogen zodra haar aandacht was afgeleid door de profetische toon. Ze dacht niet dat hij op eigen kracht verdwenen kon zijn. Maar mocht zijn kracht wel zo groot zijn geweest, dan was hij inmiddels doodgebloed en prooi voor de aaseters in het bos. Ze zou nieuwe slachtoffers moeten vinden voor de rituelen waarmee ze nieuwe bondgenoten aan haar kant moest krijgen. Het was jammer, bedacht ze grimmig, dat Joa'guds energie al veel te veel was aangetast door de Duistere Stroom, anders zou ze met hem beginnen.